

Meditatie

Advent... Romantiek of werkelijkheid?!

“Toen had hij nog één over. Zijn geliefde zoon. En ten laatste zond hij deze tot hen, zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien.” [...]

“Wat zal de heer van de wijngaard doen?”

(Markus 12: 6.9)

In deze woorden zet onze Heiland Zelf een dikke streep dwars door onze zo vaak *geromantiseerde* Kerst- en Adventbeleving.

In Markus 12 (vgl. Matth. 21 en Lukas 20) vertelt de Heiland in een gelijkenis dat de eigenaar van de wijngaard zijn zoon **ten laatste zond**. Als laatste, ultieme liefdesdaad om de onrechtvaardige pachters tot inkeer te brengen.

Maar het zenden van zijn eigen zoon brengt bepaald geen ‘zachtere’, ‘betere’ gevoelens boven bij de pachters. De zending van zijn zoon brengt juist aan het licht wat ten diepste in de harten van deze onrechtvaardige pachters leeft.

En met voorbedachten rade (vs. 7) vermoordden ze in koelen bloede (vs 8) de erfgenaam, de enige zoon van de eigenaar.

Dat is toch om je voor altijd weg te schamen!

Vreemd eigenlijk dat we deze noties van diepe schaamte en intens verdriet en berouw voor God zo weinig aantreffen in moderne kerst- en adventgevoelens.

Lijken wij moderne mensen dat in de verste verte niet op de hier geschilderde pachters?

Ja, je kunt natuurlijk ook hier kiezen voor het ‘alternatief’ van schuld afschuiven richting Joodse volk. Of, als we niet in deze oude dwalingen willen vervallen, in ieder geval: richting de Joodse leiders, overpriesters en Farizeeën!

De exegese is dan even snel als goedkoop als misplaatst.

“Natuurlijk, het Joodse volk en zeker de leiders hebben de eeuwen door de profeten, Gods trouwe knechten gedood. En tenslotte hebben ze zich vergrepen aan Gods eigen Zoon.”

Maar als dit de hele toepassing is, waarom spreekt de Heilige Geest dan ook vandaag tot ons in deze gelijkenis? Wat heeft dat voor zin, wanneer u en jij en ik in dit verhaal niet voor komen? Wat is dan de zin van deze gelijkenis in de bijbel van nu?

Weet je: de hoogmoedige gedachte: “hier hoor ik niet bij” is op z'n zachts gezegd nogal zorgelijk! Wanneer we ons op deze manier verheffen kunnen we nog in de leer bij de overpriesters en Farizeeën hier bij Jezus.

Want zij begrepen tenminste nog dat Jezus hen bedoelde! (vs. 12)

Blijft de vraag hoe het kan. Hoe kwamen en komen wij mensen zover dat we Gods eigen Zoon vermoorden?

Ik denk dat we het antwoord moeten zoeken in vers 2. De knechten en uiteindelijk ook de zoon zijn niet zomaar gestuurd voor een gezellig praatje met de pachters.

Nee, via hen, gaat het de eigenaar om de **vrucht!**

M.a.w. God laat Zijn rechten gelden en klopt bij ons aan om de vrucht. **Zijn vrucht, Zijn beeld in ons!**

Heel, gaaf, zoals het was en zoals wij waren voor de zondeval. Volmaakte gerechtigheid en pure heiligheid. Volkomen toewijding aan en gerichtheid op God! God eist in dit opzicht een **tien** van ons!

Wat God van ons eist is werkelijk een **hemelsbreed** verschil met onze zogenaamde ‘zachtere’ en ‘betere’ gevoelens.

Op het moment dat de Heilige Geest je overtuigt en je realiseert je wat de vrucht is die God van je eist, kunnen er in feite maar twee dingen gebeuren.

1) *We handhaven met alle geweld ons zelf en ontdoen ons op wat voor manier dan ook van Jezus, die ons confronteert met onze vruchteloosheid!*

2) *We buigen voor Jezus, belijden onze vruchteloosheid, leren vrucht te dragen uit Hem en sterven daarmee aan ons eigen ik.*

Het is wel heel confronterend. Gods eigen Zoon komt om de vrucht en ik heb geen vrucht. Eigenlijk zou de tijd tussen Jezus' komst in de kerstnacht, Zijn sterven op Golgotha en Zijn wederkomst op de wolk voor mij een tijd van ellendig **afwachten** moeten zijn.

“Wat zal de heer van de wijngaard doen?”

De vraag stellen is haar beantwoorden!

En dan... En toch... tegen elke verwachting in, neemt Jezus het Woord. En straks voegt Hij de daad bij het Woord.

“De steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden, van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?”

Werkelijk wonderlijk!

En, voegt Petrus toe: *“wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen”*. (1 Petr. 2,6b)

In het belijden van onze schuld en schande, bouwend en vertrouwend op Jezus, de Hoeksteen, zullen we toch nooit beschaamd uitkomen!

Advent; Hij komt! Hij, die voor mijn redding kwam zal voor mijn eeuwig heil terugkomen! Dat is Advent, zonder romantiek!

Dat is Kerstfeest vieren met Christus in onze armen? Nee, andersom, we vieren het feest in de sterke, Almachtige armen van onze Heiland!

Wanneer we het zó mogen vieren, treuren we tegen het einde van het jaar niet om een verloren gegaan vleugje romantiek. Omdat we de levende Heiland Zelf overhouden. Zo blijft de gloed en glans van het Kerstfeest ons bij!

Leven we zo naar het kerstfeest toe? Het is in ieder geval nog niet te laat om het alsnog zó te vieren!

J. Breman